

UNA VIVÈNCIA PERSONAL I COL·LECTIVA

I per acabar aquest llibre, què millor que tornar al començament.

Fa milers d'anys, en aquest bell planeta, succeí un esdeveniment crucial. Sorgí l'ésser humà, i després d'un llarg camí hem arribat fins aquí, en aquest precís moment de la Història. Aquí i ara, amb tot l'aprenentatge i l'experiència a les nostres espatlles: dolor, alegria, possibilitat de destruir, capacitat de crear...

I amb totes les possibilitats al nostre abast ens trobam amb un repte.

Tenim la possibilitat i la llibertat d'exercir el nostre dret d'elecció per decidir en quin món volem viure, i amb la nostra decisió començam, ja, a posar en pràctica allò escollit. Aquí a Mallorca començam a fer front a aquest repte, i així neix l'aposta pel Fòrum Social de Mallorca.

Com descriure l'experiència de participació en el procés del primer FSMa?, de quina manera cada un i cada una de nosaltres ha viscut aquest procés? Com descriure que cada persona ha participat donant la seva exclusiva nota com instrument ben afinat d'una orquestra, i que tots aquests instruments units i sincronitzats han aconseguit que sonàs una bella melodia?

La pregunta era: on érem tots i totes en aquesta Illa? Com és que no ens havíem trobat abans? Cadascú, amb les seves bones intencions, amb la seva vida, amb els seus anhels, amb les seves limitacions... però cadascú en l'anonimat, en la seva pròpia història, des de la seva parcel·la per aconseguir un món millor.

En un moment màgic férem confluïr totes les nostres trajectòries cap a un punt, i s'esdevingué tal concentració d'il·lusió, energia i bona voluntat que el que semblava difícil i quasi impossible es va aconseguir. Això fou experimentar una total sinèrgia.

Així va sorgir el primer Fòrum Social de Mallorca, i des de l'experiència personal i col·lectiva, un grup de persones participants comparteixen amb nosaltres com es va fer possi-

ble. La invitació era rescatar de l'oblit el codi del sentir d'aquesta experiència, ja que el codi del pensar, el racional, sol ser el que usam i abusam sempre.

Òbviament començarem situant-nos. Una història de participació en els fòrum social mundials fou l'impulsadora de tot el procés. Però no només de participació, sinó des de la total consciència i intenció de compartir-lo amb tot aquell que hi estigués interessat. La vivència del Fòrum Social Mundial fou un impacte de caràcter emocional, comenten. I com que no hi ha casualitats, la conseqüència de tot allò fou el tresor de ser capaços d'organitzar el primer FSMa sense cap experiència.

Hi havia la total convicció que era important per a cada un de nosaltres... Per què? Aquí és on s'apel·la a la part més humana. I perquè de part humana parlem, es destaca el bon ambient de treball a pesar de l'intens ritme marcat. Tots ens sentíem a gust, pot ser perquè hi havia un treball horitzontal, en xarxa. Cadascú des de les seves capacitats i esforços. Fou un procés coherent i una feina agraïda i valorada. S'ajuntà sense cap dubte un equip humà molt valuós que va saber sacrificar la seva pròpia participació en les jornades sense deixar de sentir la satisfacció que altres les poguessin gaudir. Hi va haver dubtes, molts dubtes, però després comprovàvem que tot funcionava. Era un crear i inventar la manera de fer-ho. Ens qüestionàvem i seguïem endavant, convertint-se en un aprenentatge continu. Al final tot va estar a punt en el moment i lloc precís, i tots i totes treballàvem d'acord amb el que creïem.

Cadascú podia ser ell/a mateix/a, lliure... i això fou crucial perquè tot fluís. Tota l'energia posada per moltes persones conspirava perquè funcionàs, i funcionà!

Quin significat esperançador hi havia en tot això? Si érem capaços de fer això, érem capaços de canviar el món. Participàvem des d'aquí, amb la nostra petita aportació, en una energia que es movia en l'àmbit mundial. Allò petit, allò local, també era valuós. És més, era fonamental.

Es va fer manifest el concepte d'integració vivenciant-se la mescla de cultures, la inclusivitat, les diferents motivacions... però amb un objectiu comú. S'arribà fins a col·lectius que normalment estan fora de les iniciatives facilitant-los que també ho poguessin viure.

Fins i tot els més petits tingueren el seu espai on ens oferiren el millor d'ells mateixos, com la nova generació que són.

Un factor important per a l'èxit fou que a la vegada que canviàvem el món ens sentíem satisfets i contents, entusiasmats. Evident era que gaudíem. Vivenciàrem un moviment més humà, allò social arribava inevitablement al darrere. A la fi globalment i localment començàrem a entendre la repercussió que teníem en el món. Recuperàrem la importància de l'ésser humà. I ho férem per nosaltres, però a la vegada teníem la imperiosa necessitat de compartir-ho perquè finalment fos de tots. Així començàrem a enriquir-nos i també a canviar-nos nosaltres mateixos i el nostre entorn. De mica en mica sortírem del nostre aïllament i emprenguérem un viatge, un procés en el qual les relacions es teixien com una teranyina a mesura que les amistats s'anaven solidificant fins que, al final, ens adonàrem de la connexió que hi havia entre tots nosaltres. Tot això tenia un efecte multiplicador i en cadena. Era una experiència personal amb una voluntat en tot allò que fos col·lectiu. I aquí les entitats feren un gran esforç, donat l'esforç que era necessari, realitzant aportacions econòmiques, facilitant la informació al màxim de persones i, en especial, participant. Però no hem d'oblidar que les entitats estan formades per persones, i són creades per nosaltres mateixos per tal de potenciar allò en què creim. Rere les entitats es troben les persones que aporten experiència i compromís. Persones que han fet de la cooperació, la solidaritat i el respecte una exigència personal.

En el primer FSMA s'ha demostrat que a la nostra illa tenim les persones, les forces i les energies suficients, i que començam a saber com canalitzar-les d'una forma distinta. Després de l'experiència, la nostra visió s'ha ampliat i som capaços d'entendre-la des d'una òptica més completa, més coherent.

Ara ens queda seguir fent i potenciar el relleu. Que cada vegada hi hagi més persones entusiasmades davant la idea que sí podem fer alguna cosa, que sí podem canviar el món i fer d'ell un lloc on poder viure en pau, harmonia, respecte i dignitat.

El record del somriure que ens marcà el rostre en acabar el Fòrum, la joia que sentíem en aquells moments per tot allò compartit, l'alegria de la satisfacció per haver cul-

minat el nostre objectiu i haver-lo compartit amb tots... són impressions que no s'obliden amb facilitat.

Rescatar la nostra humanitat és rescatar la nostra alegria, filla de la plenitud i la coherència. Rescatar la nostra alegria de viure, d'existir, de compartir, de crear la nostra realitat i de fer-ho ara, en present, ja que els canvis mai són en el futur. Com a éssers humans siguem abans de tot això, humans.

Davant la vida podem assumir dues actituds, la d'observador passiu o la del compromís. Quina escollim cada un i cada una de nosaltres?

